

KASIM 2024

İSTANBUL YENİ YÜZYIL ÜNİVERSİTESİ (İYYÜ) &

YAŞAR ÜNİVERSİTESİ (YÜ)

İngiliz Dili ve Edebiyatı Öğrencileri Dergisi
Student Journal of English Language and Literature

İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜM DERGİSİ HAKKINDA

E-Dergimize tüm dil ve edebiyat ile ilgili bölüm öğrencileri ve mezunları yazı gönderebilir. Gönderilen yazılar dil, dilbilim, edebiyat, kültür, edebiyat tarihi, mitoloji, felsefe, eleştiri yazısı, deneme, makale, hikâye, şiir, kitap yorumu, tanıtım yazıları ve karikatür gibi konularda İngilizce ya da Türkçe olabilir.

DANIŞMANLAR / HAKEMLER

Doç. Dr. Öğr. Üy. Olgahan Bakşı Yalçın
Dr. Öğr. Üy. Evren Akaltun Akan

EDİTÖRLER

Sinem Şevval Ayrın (İYYÜ)
Esra Özkal (İYYÜ)
İlker Kurt (İYYÜ)
Elif Devocioğlu (İYYÜ)
Esra Çan (YÜ)
Zehra Selin Tunca (YÜ)
Helin Berfin Başak (YÜ)
Mehmet Doğukan Kuru (YÜ)

ELEKTRONİK ORTAMA HAZIRLAYAN MİZANPAJ & DÜZENLEME

Sinem Şevval Ayrın (İYYÜ)
Esra Özkal (İYYÜ)

İLETİŞİM BİLGİLERİ

E-posta: lirededebiyatdergisi@gmail.com

İYYÜ Telefon: 444 50 01 / 2015
İYYÜ Adres: Maltepe, Caddesi,
Yılanlı Ayazma Yolu No:26, 34010
Zeytinburnu/İstanbul, Türkiye

YÜ Telefon: + 90 232 570 70 70
YÜ Adres: Kazımdırık Mah.
Selçuk Yaşar Kampüsü,
Üniversite Cad., Ağaça Yol, No: 37-39,
Bornova/ İzmir, Türkiye

SORUMLULUK

Dergide yayımlanan yazılardan yazarın kendisi sorumludur. Özgün olmayan, kaynağı belirtilmeyen alıntılardan ve intihalden dergimiz sorumlu tutulamaz.

İÇİNDEKİLER / CONTENTS PAGE

Editörün Notu / Editors' Note.....	1
I. A Poem	
Atakan KARAKOÇ.....	2
II. Static Eclipse	
Ece SOLMAZ.....	3
III. Delphi's Edge	
Kutay KUZUCU.....	4
IV. Ouroboros	
Kutay KUZUCU.....	5
V. Lynx	
Doğacan ŞİRİN.....	6
VI. Lynx _ Illustration	
Helin Berfin BAŞAK.....	7
VII. Excerpt from <i>Griffin's Play</i>	
Arda KÖLEMEZLİ.....	8
VIII. Infinite Loop	
Zeynep Fulya BOYACIOĞLU.....	12
IX. Losing Sixty	
Atakan KARAKOÇ.....	14
X. Distopik Dünyayı Gerçekleştirmek: <i>Wonderland</i>	
Ayşe SOLMAZ.....	21
XI. <i>Beyaz Leke</i> : Totaliter Bir Rejimin Arkasındaki Kasırga	
Elif ERDİ.....	23
XII. Orta Çağ'dan Bir Anti-Kahraman: Prens	
Esra ÖZKAL.....	26
XIII. Gerçek Güzelliğin Perdesi: <i>Uglies</i>	
Sinem Şevval AYRAN.....	29
XIV. Gölgelelerin Arasında	
Esra DOLU.....	31

Sevgili Okurlar

Yaşar Üniversitesi ve İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümü öğrencilerinin birlikte çıkardığı LİR dergisinin üçüncüsü olan Kasım 2024 sayısını gururla sunarız. Dergimizin bu sayısının teması: “Ütopya /Distopya.” Ancak, öğrencilerimizin yazdığı ve içeriğinin şiir, öykü, deneme ve film eleştirisi yazılarından oluşan bu seçkide yalnız ütopya ya da distopya örneklerini değil, spekülative metinler diyebileceğimiz, mitolojinin bilim kurguyla iç içe geçtiği, zaman algısının muğlaklaştığı kurgulardan oluşan çok daha geniş bir yelpazenin ürünü eserler bulacaksınız.

Kolektif bir çalışmanın ürünü olan LİR'in bu sayısı daha önceki sayılarda olduğu gibi hem Türkçe hem İngilizce dillerinde yazıldı. Hayal gücünün özgürce ortaya konulduğu bu eserleri paylaşan tüm yazarlarımıza teşekkür ediyoruz. Zevkle okuyacağınıza inandığımız bu eserlerin ileride birer şair, yazar, akademisyen, ya da araştırmacı olacaklarının işaretini veren öğrencilerimizin öncü eserleri olduğunu düşünüyor ve yazma arzusunun kendilerinde hep devam etmesini umut ediyoruz.

Ayrıca, bizlere LİR'i yaratma fikrini veren ve bu hayali gerçekleştirmemizde büyük emeği geçen çok değerli Sayın Doç. Dr. Olgahan Bakşi Yalçın ve Dr. Evren Akaltun Akan hocalarımıza, mizanpaj ve düzenleme için Sinem Şevval Ayran ile Esra Özkal'a ve illüstrasyonlarıyla dergimize katkı sunan Helin Berfin Başak'a sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

Biz öğrenciler için gurur kaynağı olan bu derginin sizlere keyifli bir okuma deneyimi sunmasını umar ve iyi okumalar dileriz. Öneri ve katkılarınız için bizlere liredebiyatdergisi@gmail.com e-posta adresimizden ulaşabilirsiniz.

A Poem

floating with your dimming light hiding in my carcass
outshines all the lights in my neon circus
of Babylonians riding their Giants imitating your presence
of Giants embowering your Helots withholding your interference
of Helots starved of your essence
how can you be this stolid
shall I divvy up what I have left
unfasten my eyelid
what would take its place once all of it disappeared
would you get homesick and come back to me
or endure the sickness a lifetime to see me teetering on my knee

crawling with your dimming light imprisoned in my carcass
I order you to keep me afloat
to punish the Babylonians
do not feed your Helots for they are ravenous
keep your blanket over the Giants that block out the heavens
baptize them with your poison until they lower their weapons

floating towards your light unbound from my carcass
even now I can feel your warm embrace
the wind builds up
as my rise is quickened the closer, I am to your grace
promise you shall take off my blindfold that you misplaced
so, I can savour your looks that I chase

flying towards your fire separated from my body
the wind tears me down as your blaze engulfs me
is this another test that you behold me
or have I mistaken you for somebody that is out to trick me

Atakan KARAKOÇ

Static Eclipse

Emotions get under my skin
As I take the view in, I'm thinking
It's safe to say, sepia is here to stay
Lately it's been getting exasperating.

What's the point of putting a mask on?
If it's certain, hope for future is long gone.
The air is thick with desperation,
It's only causing more pollution.

Only one goal, it was improvement.
O, how must it feel to end up in failure!
And to leave everyone in disappointment,
Sometimes I wonder, do they still feel like a fortune-teller?

When was the last time you saw a smile?
Did it feel genuinely from the heart,
Or can it prove muscle memories are real?
Maybe the feeling of home too can be remembered.

I was passing through the ruins of a building,
Witnessed some kids pretending it was a playground.
Perhaps a hundred years from now, with wishful thinking,
Life will have meaning, one that's worth living.

Ece SOLMAZ

Delphi's Edge

Tried and tested curt, clean cuts
Festering wounds, no lounge at cost
Tempered to the point of inflexibility
The parasite shall no longer ail the host
Dancing at the figment of imagination
Shattered realities collapsing within a moment of thought
Looking back at the passing dead trees through the lens of the elden memory
Built in them towers of ivory
Lacking the substance to pass the trial of fires that weep
Haze that brings clarity is the ritual of sound sleep
Trepidating steps towards the prophecy, chasing away the dreams
In this foggy maze, sunlight seldom beams,
lead character of this charade
that deepens the chasm of confusion more
If the realities came through, those dreams bore
Would it even fill this gaping abby's maw?
In red In green In purple perhaps in black
A spirit of holy descent shall set the prophets end...

Kutay KUZUCU

Ouroboros

Hounds chasing the carrier of the flame,
In another inhabitant's gaze, he is to Blame.
Through the pre-ordered
Paths that cultivated hate
Aghast Prometheus is chased by officers with long hats
Flaming eagles of metal pointing towards the liver
Waiting to taste the one among other blind bats
In a corner of pre-ordered paths that cultivated suspicion
Stygian birds cried hurriedly, " Here! Take away the rascal."
While lacking a snail's pace from his path.
In this corner, there was no river to hide the scent of the liver.
In this corner, the malnourished flame carrier...
In this corner, the heroes claimed the villain history wrote.
A Stygian bird held the broom that made his big brother proud
Erased the last pieces of the flame that painted the Side walk.
In the pre-ordered paths that cultivated fulfillment
Hollow gaze of pride looking at the eraser of history was given by bats.
Blind as a bat that they lacked sight and flight.

Kutay KUZUCU

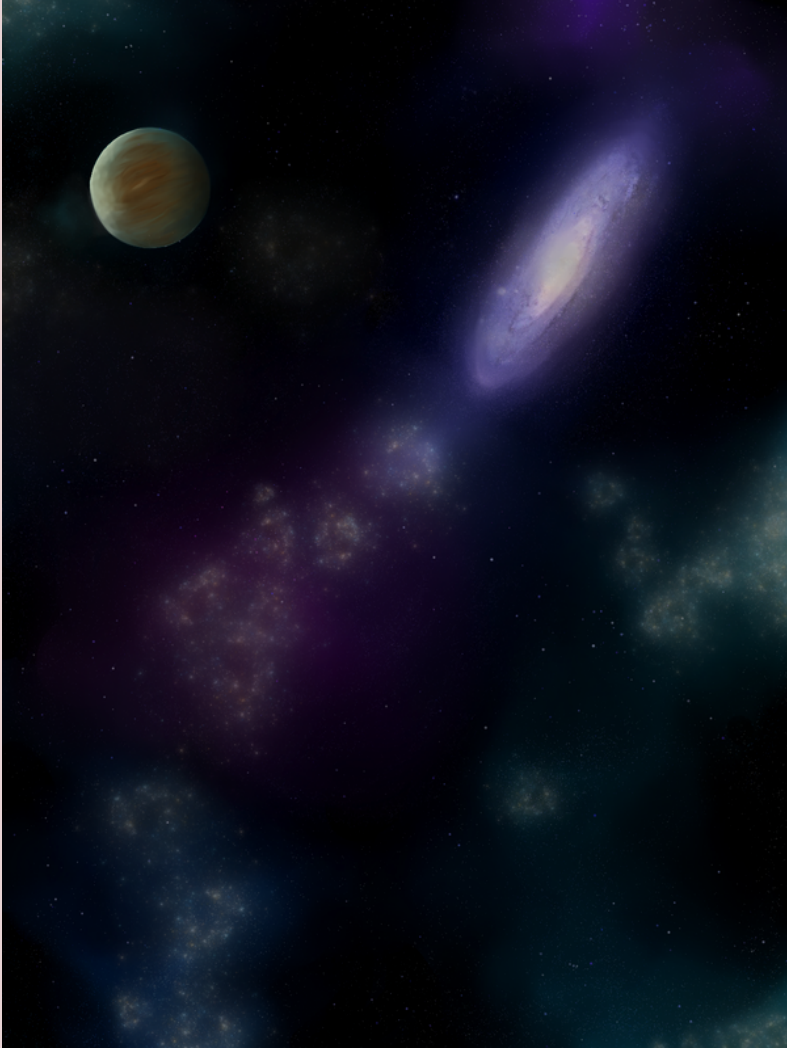
ԿԼԻՆ Ի (Lynx)

The stars gazing thru your eyes as we press by the pedal,
Trees defoliating themselves petal by petal.
Do you remember that, that day when we shoot the anxious aliens?
They get collapse one by one as we forget our alliance.
Turbulence as we went into the splashy orbit spheres,
Years had elapsed on us like a shuttered tear.

Never thought the day I missed your cold metallic lap would be my cocoon,
But the technical malfunction couldn't stop giving the errors,
I can't stop feeling the terror like how you hold my hand in sorrow.
You shut down as the technocracy take over the cosmos,
You lay down as you gave your last tectonic breath on my lap,
I hold your metallic hands as if they were not cold before,
I didn't know techno creation has an end heretofore.

And you spoke,
“The flesh, the blood all those who cruelly destroyed, I'm with you under the
cosmos
The taste of the metallic lynx has its immense order, they will kill us all if we don't
behave to supremos
Tectonic almost sizzle under the splashy gravy,
We must get together to create our own gravity.”

Doğacan ŞİRİN

**“Lynx” Illustration by Helin Berfin
BAŞAK**

Excerpt from Griffin's Play

Chapter 6 – Lynx

It was almost midnight. Lynx and some other maids were cleaning the prince's room. But some of them were slacking off and gossiping.

"I think Prince Leon is gay," said one of the maids. All Lynx wanted to do was clean but that comment about the prince turned her head.

"Prince Leon is not gay," said Lynx to the other maids. The maids turned to Lynx in unison. The older-looking maid said, 'He might be. I mean, think about it. We have never heard about him having a relationship rumor. And he is the son of a king. All the girls should be all over him but not one rumor of him having a relationship.'

"Don't you remember how many relationship scandals Prince Oswald had before he got married?" said the young maid.

Lynx was confused. "But he always hangs around with girls. He's never been seen with a man."

"That's why he always hangs around with girls," said the young maid. "Because he lacks sexual feelings toward girls therefore, he hangs around them more."

Lynx tried not to believe the maids but the evidence the maids put out sounded convincing to her for a moment. Prince Leon might be gay, she thought.

Suddenly, during the middle of the conversation, Prince Leon burst into his room and scared everyone, including herself. He was wearing a red uniform and not the blue uniform he made her take out of the closet. All the maids froze when they saw the prince. Lynx didn't know what to do or what to say so she put her hands in front of her and looked down.

"Thank you, ladies, for cleaning my room," said Prince Leon with a soft voice. "I bid you all a good night."

When Lynx looked up, Prince was holding the door for them. The other maids quickly exited the room. When she was about to leave, Prince Leon got in front of her.

“Can I keep you for a couple of minutes?”

“Yes, my Prince,” said Lynx. Prince pointed her toward the couch next to the fireplace. She thought that he heard the gossip. Prince came to the fireplace with a glass of water in one hand and a chair in the other.

“You must be tired,” said Prince Leon and offered her the water. She was too tired. She nodded her head and took the water. “How was your first day in the castle? You can be honest. Nothing you say will ever leave this room. I promise.”

“It was very strenuous my Prince,” said Lynx while drinking the water with two hands. “Head Chef Oliver is an intense person. I have learned many and many new curse words,” she made the prince laugh.

“Let me teach you something. You don’t have to always call me my Prince. You only call people with their royal titles when you first see them. Then it’s either sir or ma’am.”

Lynx was embarrassed. “I will make sure to remember that sir,” her head was down again.

“I want to apologize for Sir Jon’s behavior today,” said Leon. “I have heard that he unintentionally made you cry.”

“No worries, sir, it was nothing. I was a little scared but I’m okay. No need to apologize.”

“I’m apologizing anyway. He is a tough person. He scares me too. But his scary facade made me confident and strong.

“When you look at a person like me you would assume that I was always big and strong. You would be wrong. Up until I was sixteen, I was probably around your height, and I was constantly getting bullied even though I was the son of a king. My father assigned me to Sir Jon when I turned sixteen. He trained me every day. He taught me how to fight and protect myself. Because of his training, I became this big, this strong, and this confident. Because of him, no one ever beat me or defeated me from that point on.

“Even though he may be scary, he is a great man. Almost as great as my father. Since he will never say it, I will say it again. I apologize for him.”

The image she had of Prince Leon and Sir Jon was gone at that point. She had misjudged them. They were kind souls, she thought. I forgive him, sir,” said Lynx. “I want to apologize to you too sir. I don’t if you heard but we were talking about you when you entered the room.”

“And I have heard everything you ladies have talked about,” said Prince Leon without skipping a beat. “Do you believe those rumors?”

“I don’t know sir,” said Lynx in a respective tone. “Maybe?”

“Well, in a way, I am gay,” said the prince. Lynx did not believe what she had just heard. She got goosebumps.

“You know gay also means happy, right?” said Leon. “I’m not into men, I like women. I just don’t like the company of men because almost every man I knew, except a few others, was violent and aggressive towards me whereas girls accept me as who I am. I prefer the company of women to men, and I do not have any sexual feelings for men.”

Lynx was so sad. She believed those maids, but it wasn’t the truth. “I am so ashamed, sir, for talking about you.”

“Please don’t be ashamed. Those maids just like to talk,” said the prince. He got up and bowed to her again and said, “Thank you for this lovely chat, Lynx. I have enjoyed this. Actually, you know what? When does your job end today?”

Lynx was confused. “When you dismiss me, my prince. Why?”

He got up and opened the door to his door. “Then follow me. I want to show you something.”

Lynx started to follow the prince reluctantly. It was past midnight, and they were walking in the palace alone. They went two stories down and got outside to an open area, and who she saw outside made her scared again, even though the prince made her think otherwise. Sir Jon greeted them both and without saying anything Prince Leon started to follow him. So did Lynx.

They were walking between the animal bones and carcasses the male cleaners were cleaning. Now she started to get scared. Prince Leon stopped them and pointed her attention to the sky. There was nothing much in the sky. It was clear with a few stars.

Then she saw something flying. It had huge wings and a big body. It slowly descended and landed in front of them. Lynx did not believe her eyes. It was a real griffin. It was a little bigger than Prince Leon. Its back legs were almost as big as Lynx was and they were muscular.

It had gold-colored paws with black claws. Leon stepped forward and started to stroke the griffin's red-furred body. As he was stroking, the griffin's yellow tail wiggled. Then the prince took Lynx by her hand and pulled her close to himself. She was amazed and scared. She had never seen an animal this big, and she didn't know that griffins existed.

Leon softly put Lynx's hand on the griffin's white fur on the head. Lynx was shivering but when she touched the griffin, she felt safe. Leon helped her hand and slowly took her hand towards the animal's head. When stroking her head, the griffin and Lynx met their eyes for a moment. She had never seen something more beautiful than the griffin's eyes.

Arda KÖLEMEZLİ

Infinite Loop

Humanity became extinct after the Third World War, which broke out in 2100. People living on the islands in the middle of the Pacific and Atlantic Oceans that were away from the war also died because the nuclear leak that was used in the war came to them a long time later and killed every human being in the world.

Ten million years later, a new species called “Gorilianths” emerged. These creatures were very similar to gorillas but much taller than them, and thousands of years later, Gorilianths began to use their minds just like humans and understood many things. Their difference from humans was that they did not have religion, politics, culture, race, money, career, work, clothing, marriage, or these kinds of concepts. They were living very differently than humans. They did not need to build any shelter because they were living in human-made houses. They got along by talking like humans, but they did not have much purpose in their lives. Their lives were based on mating, hunting, fiddling around with stuff in humans’ houses, and talking with each other. Like people, they did not have any thoughts of having a loving bond with each other or earning money. The babies, on the other hand, lived with their mothers until they emerged from infancy, and then they would live on their own.

Over the years, Gorilianths began to get smarter, and they figured out people's belongings from millions of years ago; most of them were unusable, but there were so many pieces of stuff that Gorilianths were able to examine them. They even figured out technological devices such as computers, TVs, and phones. Even though these ancient tools from millions of years ago did not work at first, the Gorilianths' intellect enabled them to decipher them and produce their own technological devices.

They could not understand people's languages because their languages were so different and there was only one language between them, but they figured that out years later as well. Scientists Gorilianths analyzed these languages, and they began to understand human languages in ancient books and technological devices. For this reason, they were able to analyze humans; they learned everything about human history, watched their movies, read literary works and scientific articles, figured out why humans became extinct and learned everything related to science, politics, religion, and art in the human era. Everything about humans changed them

so much that they began to act like humans. They established countries, created religions, got married, established their policies, began to use money, and started to dress. They began to think and do the same things as humans do. This caused disputes and bad things to happen between them just like in humans' period, but they were much smarter than humans; they went so far in technology that their weapons were more dangerous than human-made weapons, and a single weapon could destroy the whole world. As time progressed, a war broke out among them because of the conflicts between their countries. It was the Fourth World War, but the chemical weapons and bombs they used were so destructive that everything in the world, including buildings, lands, forests, nature, literally everything on earth was burnt to ashes and the world had completely dried up.

Although the world entered a dark age for a long time after the Fourth World War, the earth renewed itself and nature came to life again. Some organisms were lucky and managed to survive. Some of them, of course, were sea organisms living in the depths of the ocean and reptiles living deep below the ground; they were the least affected by the war and were able to develop resistance to nuclear leaks. Whales were also one of these organisms that were able to survive; even new species emerged from them due to the nuclear leak, and after millions of years, a new species called "Neocetus," derived from whales, began to live on land. As time passed, Neocetuses were able to develop intelligence as well, just like humans and Gorilianths. Thus, the world got "intelligence" again.

Zeynep Fulya BOYACIOĞLU

**“Infinite Loop” Illustration by Helin
Berfin BAŞAK**

Losing Sixty

(PH) Parce Mihi Domine (PH)

GRIMPARAHPL (INTRO TT SET/CHAR)

“Do you want any sweeteners in your coffee or are you happy with synth-coffee, ma’am?”

“Uh, I don’t know. I never had coffee here. Does it have a kick without any?”

“Yup! Definitely! Calbee provides us the coffee beans from their farms in Osaka, and they are forty-five percent natural protein-based. So, fair to say, they have got a kick!”

“In that case, you can add a splash of SFMJ.”

Sylvie turned to MC, who seemed really interested in his ring. So much so that he could not hear the vendor asking for his order.

“What are you ordering, Mike?”

“Umm... Right... Do you sell anything besides coffee? Nothing fancy, though.”

The vendor tilted its head upwards and its left eye turned green as visible words and sentences displayed on the retina surfed up and down in light speed as the KoffedUp jingle kept on blasting through the speakers in his abdomen. It replied with over-the-top excitement, “Let’s have a looksie!” MC leaned forward towards Sylvie and quietly continued by saying,

“And c’mon... nobody calls me Mike anymore. I said that already.”

“Tough shit. That’s how I got to know you, so I’m not using your alias; the lawless streets befitted you.”

MC let Sylvie know that he was unimpressed with her sarcasm by making a goofy yet subtle face belonging to that spoiled girl in last year's award-winning movie who was mentally ruined when she found out that her favorite Eau de Toilette had bugs in it. Which eventually led to her suing Vundag Morningblower, the CEO of Flowertainment, and winning the case to be awarded free life-time worth of parfums, shampoos, and other personal care chemics from the rival company, which was the major funder of the movie, Greenworks Corporation. Greens must have made millions of sales after that movie, as it was believed to be the best marketing move done since the Forth Quake. Even the overlord himself, Mr. Morningblower, congratulated Greens during his company's earnings call. His family crown's fall to second place in sales in thirty years since their constant dominance starting at the beginning of 98 must have made him realize that he had competitors. MC and Sylvie have joked about that girl hundreds of times, so even a look resembling the spoiled brat was enough to lighten the mood.

"Okay, drop that look. I will do my best... I promise... Deal, Mr. MC?"

MC turned back to the vendor with a genuine smirk. After a couple seconds of silence, the vendor responded to MC,

"If you are feeling hungry, may I interest you in some neatly packaged pancakes? And get this! If you return the package to any KoffedUp dispenser, you will get a ten percent sale on two of our products under ten dollars. It is not region-locked, locked neither so, meaning your Seattle based pack--"

MC interrupted the vendor, who wasn't about to waste this moment to advertise every single sales pitch they have got to honor its makers.

"I was just wondering if you have any other beverages. I can't drink coffee... I... How about lemonade? You got forty-five percent protein-based lemonade too? Or, better yet, lemonade with real lemons in it? Unlike your coffee..."

The vendor's annoying smile, which hung up on his face and haunted the little children who just wanted lemonades, stood still. MC was waiting with his chin hanging down, wondering what the carefully programmed seller was about to reply with. Even the slightest change in his mood would satisfy him. What? Did they forget to program his emotions? Would it be offended by what the MC said, or would it take it as a joke? If the latter were the case, would it find it sincerely funny? The employee exhaled with excitement without the slightest change with his demeanor.

"Right away, sir! Your order number is one, two, four, zero. Enjoy your brew at KoffedUp! And your lemonade!"

Sylvie and MC walked away from the stand, and the seller greeted the next customer in line. Sylvie, who was walking a couple steps ahead of MC, turned her head around and pointed at the scaffolding near one of the many abandoned projects of the Municipality of Seattle. MC nodded with a smile and followed her towards the scaffolding. The place she chose was the best to enjoy a good coffee, or a lemonade if you are allergic, on Seattle's one of Seattle's many cloudy days. MC stopped on the edge of the government-laid gray pavement to not let his dirty thrift shop-bought and already-soaked boots taint the shiny red paving stone slumbering under the shadow of the mega project's overhang. Stones of which only get a couple of minutes worth of sunlight daily at most but nevertheless reflect all it gets upon the pale scaffoldings that held the left-to-die building standing, like a heart trying to keep a dying body alive, as the paving stone's glimmering red reflection painted it. A building that once was under construction by the world's most elite and richest company now depends on some pale, rusty scaffolding to keep its silver lining shining. He directed his gaze from the foot of the building to the very top. He could see a couple of billboards hanging up near the very top, advertising what the finished building would look like. The two of them were completely out of battery; one was flickering, and the only proper working one was nearly completely covered by the canvas that was wrapped around the building to shield it against the harsh,

toxic weather of the last ten years. Right when he reached the point where the rest of the building was not visible anymore because of the smog, a single raindrop landed on his left cheek, glided down to his chin, and then dropped on the shiny red paving stone. MC could see his reflection with a red filter on top, but the sky's gray, which was almost blocked out completely by the skyscrapers, still haunted him behind. He looked at himself, standing in the eye of the fish. The raindrops did not scatter. It was still intact, and MC was trapped inside of it. He remembered that time when his mother would film him and his brother in their kitchen. MC thought that cameras were supernatural machines. He thought they would absorb the moment when they filmed it and trap it inside themselves. Because of this, he would always run away when his mother took out the camcorder. However, fond memories were shattered when a couple more raindrops landed on the gray paving stone. And a couple more, and then some more, accompanied by a couple dozen.

“Hm. And here I am thinking you are special.”

Sylvie scooted over, and MC paced towards her hurriedly with big steps. It was now raining quite heavily. MC neared Sylvie to be greeted by laughter. MC was confused, and before he could ask what she was laughing at, Sylvie said,

“What’s wrong? Afraid of water now?”

"Well, unlike you, I haven't got the cash to download the latest update for my Weathco. I don't even know if it's just water and not some chemics evildoer."

Sylvie ran a quick scan of the falling rain and comforted MC.

“It is forty-seven percent water, don't you worry, tough guy.”

MC finally sat down, and together they watched the passing cars while waiting for their order. Sylvie was the first one to break the silence.

“Say, why do you bring me here, on our first date, to a coffee shop when your allergies don’t even let you enjoy it?”

“Our first date? What? The other ones don’t count?”

“So, you do consider this a date... Okay...”

“Man, you never change.”

“Oh, I see. What you’re telling me is that you’d rather I was a completely different woman after a couple months? Says a lot about you, Mike—I mean, MC

“Christ... you’re gonna keep on playing the smart Syl? You know what? I’ll explain why we’re here, but let’s just first enjoy our coffee and chill out a little, huh? What do you say to that?”

“Fine, I’ll enjoy my coffee, and you can enjoy your acid juice.”

“That’s all I ask...”

Sylvie leaned her head back and got comfortable. A little kid wearing a shiny pink raincoat jumping in the puddle called her attention. Behind the kid were a couple of gangers patting down some wretched Joe for his money. Nobody cared about the man, let alone helped him. People just walked past the commotion without giving a single hoot. She then got lost among the people waiting in line to get their coffees. People from all facets of life. She then looked over to the people waiting for the green light across the road, then back at the puddle where the kid was playing. She was gone.

“Man, I missed this.”

MC, who was already snuggled up in his trench coat, heard her.

“Our debates?”

Sylvie rolled her eyes.

“No, silly. I mean this. Outside, other people, rain, coffee. Things that remind me that I am not the only one who enjoys sh*t like that. Things that make me feel content, I guess.”

“Things that make you feel included? A part of something? A group? Society?”

“Perhaps that, or perhaps also the opposite. Hard to think yourself as an individual after my predicaments, don’t you think?”

A strong wind coming from the exhaust of the air transporter that was landing next to them blew over some paper and trash that had seen some better days. Sylvie continued,

“Fine... I missed you too... Though, just a teensy bit.”

Both laughed.

MC spotted the orange dispenser drone with their order number approaching towards them. The drone looked crooked. It was displaying a sad-8-bit digital face. It was a commodity for KoffedUp drones. They would display a sad face while delivering their orders, and as soon as the delivery was made, it would change into a cheerful one. Which cheerful emotion the drone would display, however, was dependent on the customer. Sylvie kept on teasing MC, talking about his allergies, his clothes, especially his trench coat, and, of course, the lack of tech on his body. At that moment, everything’s volume was lowering down for MC. Sylvie’s voice was fading away, as was the calming voice of the woman on the city-wide announcer system. MC could feel the drone’s “gaze” pierce through himself. The raindrops gliding down its “face”

made it look like a Child searching for its Father. Or was it hiding from the Father because of its inability to deliver His products with teary eyes? It was crying. Its atonement was underway. If it were to fail his quest, how would he confess to its Father?

Their covenant has been made clear since his creatio ex nihilo. Its sole mission was to deliver. Deliver the products of its Father and rejoice humans. As toxic rain dropped on every sinner in this city, the dispenser persevered. This baptism arriving directly from the heavens was hard to endure, but the drone's tainted, rusty wiring and fading orange paint showed how much devoted it was to the cause. It would let the toxic rain wash itself down every day in hopes of seeing the heavens beyond the clouds once they were scattered away. Its Father, its Maker, He hardwired him. He was the one to know its ins and outs. What was to happen if he sinned? What happened when he sinned, failing to make His deliveries? Was its punishment already underway, or did it need to wait until it confessed to its Maker? Did the Father already know about its sins? Maybe this was its salvation. Did it not realize his salvation was salvaging it?

"Twelve, Forty."

The only way it could speak. Numbers. MC picked up the beverages and handed the coffee to Sylvie. The drone closed its inner chamber, and its pixel display banished the frowning mouth to give birth to a smile. The eyes stayed the same. The tears remained...

Atakan KARAKOÇ

DİSTOPIK DÜNYAYI GERÇEKLEŞTİRMEK: *WONDERLAND*

Dünyayı kasıp kavuran K-MOVIE sektörü bu sefer 26 Temmuz 2024 tarihinde Netflix platformu ile çıkmış olan *Wonderland* filmini konuşuyor. Filmin kadrosu oldukça çeşitli ve güçlü; *Decision to Leave* filminden tanıdığımız Çinli oyuncu Tang Wei, *Train to Busan* ve *Squid Game* yapımlarından Gong Yoo, *Parasite* filminden Choi Woo-shik ve Güney Kore'nin ulusal hazineleri unvanlarıyla anılan Suzy ve Park Bogum bu filmin başrollerinde. *Wonderland* filmi için uzun zamandır meraklı bir bekleyiş vardı, filmin bilim kurgu olması ve kadronun güçlülüğü ben dahil herkesi heyecanlandırmıştı. Filmin konusu ise, vefat eden ya da ölmek üzere olan insanları yakınları ile yapay zekâ yardımıyla görüntülü görüşme yoluyla yeniden bir araya getirmeyi anlatıyor. Yakınlarının vefatından sonra sahte olan görüntülü konuşmadan dolayı gerçek hisleri, gerçek benliklerini, gerçek dünyayı aramaya çıktıkları bir film.

Wonderland filminde, kabin memuru olan Jeongin (Suzy), yoğun bakımda olan sevgilisi Taejoo'yu (Park Bogum) çok özlediği için yapay zekâ destekli görüntülü konuşma olanağına başvurur ve bu konuşmada Taejoo'yu astronot olarak görmeyi seçer. Sabah işine sahte Taejoo'dan gelen aramayla uyanır, evde kaybettiği bir şeyi sahte Taejoo'ya sorar, akşamları sahte Taejoo ile filmler izler ve yemek yer. Bu halinden çok memnundur fakat bir gün gerçek Taejoo mucize eseri yoğun bakımdan çıkar. Jeongin ise bu süre boyunca yanında olan ve alıştığı sahte Taejoo ile gerçek Taejoo arasında sıkışır kalır. Gerçek Taejoo ile mutlu olamadığını gerçekliği unuttuğunu ve yapay zekânın hayatının tam ortasında olduğunu fark eder. Yapay zekâ, karşısındaki kişinin yüz ifadesini, ses tonunu ve konuştuğu konuları analiz edip ona göre bir duyguyla cevap verebilir. Yapay zekâ insanlardan daha akıllı diyemeyiz fakat bir insanın karşısındaki insandan beklentisini yapay zekâ üstlenebiliyor. Bu konu filmde çok güzel anlatılmış.

Film içerisinde bunun gibi daha pek çok hayat anlatılmaktadır fakat asıl bu yazıyı yazmak isteme sebebim şu; Artık bilim kurgu filmleri sona mı erdi? Doğrusu filmi merakla beklesem de izlediğim zaman benim için ortalama bir film olduğunu düşündüm. Mükemmel bir film değil fakat izlerken aklımda hep sorular döndüğünü fark ettim. Yaşadığımız jenerasyon yaratıcılığımızı mı öldürdü yoksa zaten en büyük ve gelişmiş teknolojinin içinde mi yaşıyoruz? Filmde kullanılan yapay zekâ destekli görüntülü konuşma teknolojisi bu zaman için çocuk oyuncağı. Filmde olduğu gibi insanların

vefatından önce izin alındığı ve bilgi toplandığı zaman bu teknoloji gerçekten de günümüze uyarlanabilir.

Wonderland filmi daha güzel işlenip kendini daha çok sevdirebilirdi fakat yine de yaşadığımız dünyayı sorgulatabilmesi açısından bu büyük oyuncuların neden bu projede yer almak istediğini anlıyorum. Geçmişte distopik olarak görünen zamanın tam içindeyiz. Yalnızca yapay zekânın başarabileceği teknolojiden bahsetmiyorum aynı zamanda filmde olduğu gibi insanlık gerçeklikten de uzaklaştı. Yapay zekânın algoritmaları kullanarak insanlara ilgi çekici içerikler sunması, deepfake türü mecralar, sanal gerçeklikler, yapay zekânın neden olduğu ve ileride daha büyük sorunlara yol açacağı iş kayıpları, günümüzde kullanılan her şeyin yapay zekâ destekli olması insanlığı gerçeklikten uzaklaştırdı. Gelecek nasıl olur bilinmez fakat bilim kurgu filmi izlerken çok uçuk senaryoları beklemek artık zor gibi gözüküyor.

Ayşe SOLMAZ

BEYAZ LEKE: TOTALİTER BİR REJİMİN ARKASINDAKİ KASIRGA

"Gözlerimi çıkarın, görmeye devam edeceğim," dedi daha önce okuduğum o cümleleri tekrar ederek. "Kulaklarımı kesin, duymaktan vazgeçmeyeceğim. Dilimi koparın, konuşmanın başka bir dilini bulacağım." Protez elini yavaşça kucağımdaki elimin üzerine koydu, soğuktan ama sanki eli orada, kanlı canlıydı. "Kolumu yok edin, diğer elimle var olmaya devam edeceğim." Kalbim hızlanmaya başladı. Gözlerimin içine bakıyordu. "Benim kolumu kestiler Sevgili Avukat fakat ben yine de var olmaya devam ettim. Söylesene, özgürlük gerçekten de benim için imkânsız mıdır?" (1)

Charles Darwin'e göre yaşam suda başladı; dünyaya hükmeden zihin suda yaratıldı. Fizik kurallarına göre sıkıştırılabilirliği en düşük olan maddenin su olması da bu nedenle çok da tesadüf değildir. Su ne kadar sıkıştırılırsa bir süre sonra bir yerden sızmaya başlayacaktır; bu kaçınılmazdır. İnsan zihni bu yüzden uçsuz bucaksız bir okyanusa benzer ve zihin parmaklıklar ardına hapsedilemez. Eğer ki bir güç zihni hapsedmeye çalışırsa tutsak edildiği yerden sızan zihnin yaratacağı tek şey vardır: Kaos. Kaos hiç durmadan büyüüp kuru dalları yeşerttiğinde ise ayaklanma kaçınılmazdır.

Kuru dallar bazı topraklarda ancak kelimelerle yeşerebilirler. Hatta kelimeler o denli güçlüdür ki sadece kuru dalları yeşertmekle kalmaz yemyeşil ağaçların yaşayacağı yeni dünyalar yaratır. Bu yüzdendir ki, edebiyat çağlar boyunca insanların hayatlarına ışık tutup karanlıkta kalan tüm zihinleri aydınlatmaya yaramış bir deniz feneri gibidir. Ve edebiyat, hapsedilemez düşüncelere gebeyken bile uçsuz bucaksız okyanusların eteğinde elinde zamanla beslenen bir parça kâğıt ve o kâğıdın üzerinde dans eden bir kalemle öylece oturur. Bir bakıma edebiyat, insanın yaratma gücüdür. Yüzyıllardan beri kaleme alınan binlerce hikâyenin ardında bazen yazarlar ütöpik bir eser yaratırken birçoğu ise distopik eserler yaratır. En önemli distopik eserin yaratıcısı olan George Orwell'in 1984'ünde bahsettiği "özgür düşünce" kavramı o denli önemlidir ki bu kavramı günümüz romanlarında da görmek mümkündür. "Düşünün çünkü henüz yasaklanmadı." (2) diyor George Orwell 1984'te. İşte Beyaz Leke tam da buna değiniyor; bir insan yalnızca düşünceleri yüzünden mahkûm edilebilir mi?

Aslı Arslan'ın çevrimiçi kitap okuma platformu olan Wattpad'de kaleme aldığı bu eser okuyucular tarafından muhteşem bir ilgiyle karşılanmış ve nihayetinde geçtiğimiz mayıs

mayıs ayında İndigo yayınevi aracılığıyla okuyucularıyla buluşmuştu. Kitap aslına bakıldığında distopik bir eser olmasının yanı sıra totaliter bir rejimin bir ülkeyi, daha da önemlisi insanlığı ne denli kana bulayıp karanlığa sürükleyeceğini gözler önüne seriyor. Konusundan kısaca bahsedecek olursak, eser 2027 yılında kendine “Krallık” adı verdikleri yönetim sistemi ile yönetilen ve düşünce özgürlüğünün sadece iki kelimeden ibaret olduğu bir ülkede sadece düşünceleri yüzünden hapse atılmış, özgürlük savunucusu Beyaz Leke isimli örgütün kurucusu Tugay Demir Çeviker ve tıpkı Tugay gibi krallığa karşı düşüncelere sahip olduğu gerekçesiyle (Krallık’ın yasakladığı bir kitabı okuyor) hapse atılan eski milletvekili Adnan Atalar’ın kızı avukat Eftelya Atalar’ın Krallığa karşı mücadelesini anlatıyor. Bu mücadele kitap boyunca öylesine ustaca ele alınıyor ki gökyüzüne adeta aşık eski bir pilot olan Tugay’ın gökyüzünü asla göremediği hücrelerinde kurduğu cümlelerden mahkûmiyetin yalnızca demir parmaklıkların ardında olmaktan ibaret olmadığını, düşünmenin bile yasak olduğu bir ülkede yaşamının en büyük mahkûmiyet olduğu kitabın satırları arasından anlaşılıyor.

Beyaz Leke sadece diktatör bir yönetim olan Krallık’ı eleştirmekle kalmıyor aynı zamanda bu yönetime boyun eğip düşünmeyi reddeden ve bağınazlıkla hayatını devam ettiren toplumu da eleştiriyor. Çünkü bu toplum kendi zihnini parmaklıklar ardına çoktan atmış, kendilerine düşünmeyi yasaklamış bir toplum. Toplumun ayaklanmasından korkan hükümetin yasakladığı kitaplar, filmler hatta şarkılar bile var. Yani kitapta bahsedilen Krallık, ülkenin yönetim biçimi olmaktan çıkmış bireyin yönetim biçimi hâline gelmiştir. Nitekim Arslan’ın kitabındaki anlatıcının aktardığı aşağıdaki sözleri bu durumu tasvir etmesi bakımından dikkate değerdir:

"Müzikler susturulmadı ama kendilerine karşı olan sanatçıları yazarları, şarkıcıları, tiyatrocuları, oyuncularını fark etmeksizin hapishaneye attılar; çoğu narin ruhlara sahip olduğu için intihar etti, bazıları kaldıramadı, bazıları ise hâlâ işkencelere uğruyordu. Bu yüzden eski şarkıları dinlemekten başka hiçbir şey yapamıyorduk. En azından onlara henüz yasak gelmemişti fakat kafelerde yüksek sesle bu şarkılar çaldığında Krallık yanlısı olanlar ters ters bakabiliyordu."(3)

"İzlediğimiz filmlere sansür geldi, diziler kaldırdı. Televizyon kanalları tek tek kapatıldı, sadece destekleyen kanallara yer verildi; Krallık’ı desteklemeyenler televizyonlarını bile açamamaya başladılar."(4)

Her geri kalmış ve karanlığı kendine dost edinmiş toplumda olduğu gibi bu toplumda da kadın olmak da bir suç haline gelmiş. Çünkü kadın haklarını savunmaya bile izin verilmiyor; kadınların sesi olup haykırmak bile sessiz bir çığlıktan geçiyor. Eser boyunca sadece bir kadın olduğu ve Tugay'ın avukatlığını yaptığı gerekçesiyle Eftelya'ya karşı toplumun takındığı tavır öylesine çarpıcı ki toplumun ne denli bir kasırganın ortasında olduğunu görmek mümkün.

Tugay Demir Çeviker'in kurduğu Beyaz Leke örgütü tüm bu kuralları(!) yıkmak, toplumu özgürlüğe kavuşturmak için ülkenin dört bir yanından harekete geçmeye çalışıyor. Zamanla bir avukat ve mahkûm ilişkisinin içerisinde filizlenen bir aşk ise sevmenin bile yasak olduğu *Beyaz Leke*'nin dünyasının satırları arasından okuyucuya öylece gülümsüyor. *Beyaz Leke* öylesine güzel kaleme alınmış bir eser ki okuyucuya kendi zihnine ket vurmaması gerektiğini, gökyüzünü görülebildiği her an imkansızlıkların imkân dahilinde olduğunu gösteriyor.

Elif ERDİ

KAYNAKÇA

- 1.Aslı Arslan (2024). Roman. H. Turan (Ed.), Beyaz Leke. İndigo Yayınları.
- 2.George Orwell (1949/2000). Roman. Ş. Etik (Ed.), 1984. Can Yayınları
- 3.Aslı Arslan (2024). Roman. H. Turan (Ed.), Beyaz Leke. İndigo Yayınları.
- 4.Aslı Arslan (2024). Roman. H. Turan (Ed.), Beyaz Leke. İndigo Yayınları.

Orta Çağ'dan Bir Anti-Kahraman: Prens

Son yılların en beğenile izlenen ve sosyal platformlarda en çok konuşulan internet dizilerinden bir tartışmasız *Prens* . Mayıs 2024'te 2. sezonuyla seyirciyle buluşan dizinin en sevilen karakterlerinden bir de kuşkusuz ki diziye de adını veren baş kahramanımız: Prens! Giray Altınok'un hayal dünyasından çıkan ve Kerem Özdoğan'ın kalemile daha da zenginleşen bir karakter olmasının yanı sıra Giray Altınok'un deyimile hikayenin "trajedi içinde komedi" unsurunu da tamamlayan bir anti-kahraman. Peki, kimdir bu "anti" kahramanımız ve gönlümüzde bu denli taht kurmasının altında yatan sebepler nelerdir?

Prens karakter aslında sinema ve edebiyat literatüründeki çoğu karakterle paralellik gösteren özelliklere sahip: Shakespeare komedilerinde görmeye alışık olduğumuz soytarı - ki bu soytarılar da Orta Çağ *moralite*'lerindeki Vice (Kötülük) rolünün bir uzantısıdır-, Roma komedilerinde sıklıkla hikayenin merkezinde bulunan parazit, modern dönem eserlerinde revize edilmiş popüler formuyla karşımıza çıkan "Byronic" karakterler...

Anti-kahraman terim normlaşmış özellikleri reddeden, bir "kahraman"ın zıddı özellikler gösteren ve hikâyenin orta yerinde çok da o dünyaya ait değilmişçesine duran bir karakter temsil eder. Geleneksel olmayan bir kahraman figürüdür aslında. Giray Altınok'un deyimile "düzenbazlıkları" ile bilinir. Ne ahlaki özellikler gösteren iyi biridir ne de nefret edilecek derecede saf kötü. Tıpkı bilgisayar sistemine girip tüm işleyişi sarsan bir virüs gibi hikâyenin ortasında durur.

1400'lü yıllarda Orta Çağ'da geçen bir hikâyeyi anlatır *Prens* . Bir kraliyet ailesinin trajedisini izleriz temelde. Ancak başrol kahramanımızın hikâyeye kattığı komedi unsurları öyle bir hal alır ki izleyicinin gözünde, dizi trajediyle bezenmiş ana metninin içinde bir komediye döner ve distopik atmosferinden uzaklaşarak izleyiciye o dönem içinde yepyeni bir pencere açar.

Orta Çağ'da belki de hiç denk gelmeyeceğimiz bir karakterdir Prens. Aileden biridir ama oraya ait gibi de görünmez uzaktan. Dengeleri bozar, kendi dünyasında yaşar, Shakespeare komedilerindeki gibi "soytarı"lıklar yapar. Topluma kıyasla bu kadar zıt hareketlere sahip olan birinin Orta Çağ'da yaşaması, üstüne üstlük bir de kraliyet ailesinin bir ferdi olması tüm hikâyeyi daha da komik bir duruma getirir aslında.

Babasının bile sevmediği, hatta sevmemekle kalmayıp isim koyma zahmetine bile girmedikleri bir karakterdir Prens. Kendine ait bir ismi, dolayısıyla kendine ait bir “kimliği” yoktur. Bu durum onun hikâyesiyle ilgili çok şey anlatır aslında izleyiciye. Kimlik karmaşasının üstüne bir de kraliyet ailesine uymayan davranışları eklenince bu durum onu daha da “aykırı” biri haline getirir : Queer bir karakter olması, ailesinin üst tabakalığıyla ters düşecek şekilde argo bir dil kullanması, ait olduğu üst sınıfa pek de uygun düşmeyen bir yaşam tarzı... Dizinin açılış sahnesinden itibaren izleyici onun “prens”liğinin çok da alışlagelmiş bir “prens”lik olmadığını farkına varır ve bu farkındalıkla diziyi izlemeye devam eder. Hikâye devam ettikçe de Prens’in ne kadar kalıplaşmış normların dışında bir hanedan üyesi olduğu farkedilir. Dizinin komedi unsurunun büyük bir bölümünü de bu farkındalık oluşturur.

Babasından sonra tahta geçen abisinin yanında Prens’in duruşu hikâyeyi daha da absürd hale getirir. Bir tarafta ailesinin gurur duyduğu, tahtın varisi, Prens’in abisi Kral Thenio; öbür tarafta babasının isim koymaya tenezzül bile etmediği, ailesinin gelenek ve değerlerine resmen bir balta vurmaya and içmiş, ortanca çocuk Prens.

Bir de Prens Hasharia’mız var tabi . İzleyicinin beğenisini en çok kazanan kadın karakterlerimizden biri. Hasharia’nın abisi Prens’le olan komik diyalogları izleyiciyi ekrana bağlayan unsurların en başında geliyor. 1400’lü yıllarda yaşayan bir hanedanın üyesi olmasıyla oldukça ters düşen bir feminizm savunucusu kendisi ayrıca. Giray Altınok da bu durumun absürdlüğünün altını çiziyor: “Çok mantıklı... Bir kadın... Kadın hakları savunucusu... Ama o dönemde hiç olacak şey değil, sadece alay edilebiliyor onunla tırnak içinde.” (2024)

Prens’in kız kardeşi Hasharia ile olan ilişkisi seyircinin hikâyeye bakış açısını oldukça etkiliyor. Kız kardeşine geleneksel bir abilik yapmaktansa, kız kardeşinin dizi boyunca ona “ablalık” yaptığını görüyoruz. Hikayenin rasyonel yanını oluşturan Hasharia hikâyeyi realistlik bir yöne doğru her çektiğinde Prens de eş zamanlı olarak alaycı ve ironik bir yöne çekiyor. Hasharia ve Prens hikâyenin farklı kutuplarında durarak bu realistlik - parodik dengeyi sağlıyor.

Prens , bize sunduğu her kurgusal karakter tasviriyle hayattaki birbirinden farklı insan tiplerini gözler önüne seren bir yapımdır. Her kafadan farklı bir sesin çıktığı ve herkesin birbirinden farklı hayal dünyalarında yaşadığı bir hanedan ailesi ve hayatlarının akışında yaşadıkları trajik olayların komik bir biçimde izleyicilere sunulması... Giray Altınok, bu komik durumu ve dizinin genel gidişatını şu şekilde özetliyor: “Bir drama içinde, olabilecek bütün dramatik aksiyonların yaşandığı bir yerde, ortaya tek bir ruh hastası karakter attığımız zaman bir mikrop gibi etrafa bulaşıp her şey nasıl berbat ettiği ve herkes nasıl ister istemez kendine dönüştürdüğüyle ilgili bir mizah.” (2024)

Prens bir “anti” kahraman olmasına rağmen izleyicileri tarafından oldukça benimsendi ve sempatiyle karşılandı. Bunun asıl sebebi onun ailesinde ve yaşadığı toplumda gördüğü değer ve muamelenin bir yansıması olarak çevresine de sarkastik bir biçimde yaklaşması ve dolayısıyla da seyircinin bu “savunma mekanizması”yla empati kurabiliyor oluşu. Prens’in yaşadığı distopik çağa ayak uyduramayan yaşam tarzı ve karakter onu belirli normların gölgesine sıkıştırmış olacak ki Giray Altınok ve Kerem Özdoğan da bu duruma 1. sezonun final sahnesinde yazdıkları replikle bir selam çakmayı ihmal etmiyor: “**Bit artık Orta Çağ! Bit!**”

Esra ÖZKAL

KAYNAKÇA

BluTv, 2024, Making of Prens

<https://www.blutv.com/filmler/yerli/making-of-prens>

Gerçek Güzelliğin Perdesi: Ugliers

Günümüz dünyasında en çok rastladığımız şey estetik diyebiliriz. İnsanlarımız paraları olsa da olmasa da estetik yaptırmayı ön görüyor. Kimisi gerçekten çokça başarılı olurken bazıları da başarısız sonuçlanabiliyor. Distopik bir gelecekte geçen, insan güzelliği ve estetik standartları üzerine çarpıcı bir eleştiri sunan bir filmden bahsedeceğiz. Film, toplumun dış görünüşe verdiği aşırı önemin insan yaşamını nasıl şekillendirdiğini, bireylerin özgürlüklerini ve kimliklerini nasıl tehdit ettiğini gözler önüne seriyor. İşte Ugliers tam bu fikrin nasıl bir şey olduğunu bize sunan film diyebiliriz.

Eğer kısaca bahsetmem gerekirse, iki “dünya” yapısına ayrılan bir filmden bahsediyoruz. Şu an yaşadığımız dünyanın paramparça olduğu, ailelerin çocuklarını 16 yaşına kadar yurda verdiği ve her çocuğun 16 yaş sabahına geldiğinde estetik olarak istediği güzelliğe kavuşup diğer dünyaya geçtiği bir film. Böyle anlatınca aşırı düz veya karmaşık gelse de distopik film yapısının harika işlendiğini itiraf etmeliyim. En değişik olan ise hala bir yerlerde “Smoke” yani duman olarak adlandırılan günümüz insanların yaşadığı gizli bir alan da mevcut. Smoke alanına çoğunlukla estetikten kaçan ve kendilerini olduğu gibi beğenen kişiler gidiyor ya da orada doğuyorlar...

Herkes en güzelini hayal etse de tabii ki de arada isyan edenler olabiliyor tıpkı ana karakter Tally’nin (kendisine şaşı da diyorlar) sonradan yakın olduğu arkadaşı Shay’in ettiği isyan gibi. Shay asla güzelliği bozulsun istemiyor ve kimse bilmeden kaçma yöntemleri araştırıyor. Buna Tally’yi de alet etmek istese de bir yerde bağları kopuyor. Ama Tally ileride bir şekilde günümüz dünyasının parçası olan Smoke alanına gidiyor ve birkaç sorun patlak veriyor diyebilirim. Tabii aşırı detay vermem mantıklı değil çünkü büyük “spoi” olur.

Eğer kendi fikirlerimden bahsedersem böyle bir hikâye, insanların bireyselliklerinden nasıl uzaklaştırıldığını ve toplumun güzellik ideallerine uymayanların nasıl dışlandığını derinlemesine göz önüne seriyor. Bireyselliğe artık eskisi kadar önem vermiyor gibi görünsek de filmi izlememin ardından aslında benliğimin değerini ve bireysel ruhumun öyle günümüz dünyasının esiri olmadığını fark ettim. Kendi yaşamımda kendi distopik

bir yaşamım mevcut. Bu yaşam alanımdan kendim sorumluyum ve oradaki kuralları ben kendim koyuyorum. Filmde ne kadar kuralları koyanlar aslında gençler veya aileler gibi dursa da aslında tam tersine hepsini yöneten baştaki kişiler. Sorun şu ki onlara zarar veren de baştaki kişiler...

Sonuç olarak bir düşünceye vurmamız gerekirse distopyanın ne olduğunu bilmeyen birisi bile bu filmde gerekli mesajı alabilecektir. Çünkü film toplumda yüzeysel görünen ama insanlığa bir nevi zarar veren yanları ilk hedefi olarak belirlemiş durumda. Diğer bir yandan da insanlığın derinlerine inip aslında gerçek özgürlük nedir ve kendi kimliğimizi koruyarak nasıl savunuruz bize bunu öğretiyor. Filme sadece distopik bir film demek emin olun ki az kalacaktır. Film aynı zamanda umutlarla dolu bir mesaj taşıyan ve bize umut yayan bir film diyebiliriz.

Sinem Şevval AYRAN

Gölgelerin Arasında

Eylül, güne erken başlayıp haberleri izlerken gündemi takip etmeyi severdi. Dışarıdan her şey kusursuz gibi görünse de yüzeyin altında hâlâ çözülmeyi bekleyen düğümler vardı. İçindeki araştırmacı ruhu mesleğiyle besliyordu. Bugün önemli bir gündü; Ertuğrul’la sınır kapılarına gidiyorlardı. Haber riskliydi, ama başarıları olacaklarından emindi. Pozitif ve adaletli dünyanın ardında kalan karanlıklar ve kötülüklerde vardı. Haber yapmak için olayın tam merkezine gönderilmişlerdi, ama durum beklenenden çok daha ciddiydi. Askerlerin bile yetersiz kaldığı bu yerde, korku içlerine sinsice yerleşti. Başlarına geleceklerden habersiz sessizce olayları canlı yayınlarla halka bilgi veriyorlardı. Eylül canlı yayındaydı, Ertuğrul onu çekiyordu. Askerler çok hareketliydi bu kötü bir şey olduğunu gösteriyordu: “Evet sayın seyirciler şartlar zor, ama doğru haberleri size ulaştırmaya devam edeceğiz. Ben Eylül, haberin merkezinden iyi akşamlar.”

Askerler Eylül ve Ertuğrul’u güvenli bir alana götürürlerken, Eylül darbe alarak yığıldı. Ertuğrul yardım etmeye çalışıyordu, ama askerler onu durdurdular. Eylül’ü hızla ambulansa taşıdılar. Ertuğrul olayın şokunu bile atlatmadan askerlerle kavgaya başladı. Hem çok üzgün hem çok kızgındı. Aldıkları önlemler yetersizdi ve arkadaşı darbe almıştı. Hastaneye gittiklerinde doktorlar Eylül’e hemen müdahale ettiler. Ertuğrul için arkadaşının durumu belirsizken beklemek çok çaresiz hissettiriyordu. Haber amirini arayıp durumu anlattı; amiri soğukkanlı olmasını söyledi. Saatler geçtikçe Ertuğrul’un sinirleri geriliyordu. Doktorlar açıklama yapmak için yanına geldiler ve “Geldiğinde çok kan kaybetmişti ve şu an durumu kritik. Şimdi yoğun bakıma alıyoruz. Sabırla beklemeniz gerek,” dediler. Ertuğrul, Eylül’ün yakını Serkan’ı arayıp durumu anlattı. Beklemek zordu; bir nebze olsa kendini suçlu hissediyordu ve sigaraya sığınmıştı.

Eylül’ün çevresinde çok insan var gibi görünüyordu ama aslında yalnızdı, içi başkayken dışarıya daha farklı görünürdü. Serkan, olayı öğrenince hastaneye doğru aceleyle yola çıktı. Gözyaşları içinde araba sürerken, Eylül’ü kaybetme korkusu içini sardı. Bin yıl gibi gelen bir sürede hastaneye ulaşip hemen Eylül’ün yanına koştu. Ertuğrul, Serkan’ı görünce hemen yanına gidip sarıldı. İkisi de ağlıyordu—biri arkadaşı, diğeri sevdiği için: “Ne oldu, anlat,” dedi Serkan. Neler olduğunu detaylıca konuştular ve birlikte beklemeye başladılar. Ertuğrul, arkadaşını yalnız beklemediği için biraz rahatlamıştı. Eylül, içeride

her şeyden habersiz öylece yatıyordu. Zamansız bir boşlukta süzülürken çevresinden habersizdi. Gözleri kapalıydı ama bilinci açıktı; doktorların konuştuklarını ve hemşiresinin hareketlerini hissediyor ama tepki veremiyordu. Geçmişten anılar, acı ve heyecan dolu rüyalar gibi kafasında canlanıyordu.

Koltukta uyuyakaldığım için her yerim tutulmuştu ve sızlıyordu. Yoğun iş temposunu yüzünden çoğu zaman koltukta uyuyakalıyordum. Acıktığımı hissederek mutfakta kendime ufak bir sandviç hazırladım ve yedim. Hava karanlıktı ve ev yine çok sessizdi. Yattığım yere geri oturup televizyonu açtım, izlemeyi sevdiğim dizinin kaldığım bölümünü açtım ve izlemeye başladım. Diziyi izlerken göz kapaklarım ağırlaşmıştı; daha fazla dayanamayıp yatağıma uyumaya gittim. Sabahın erken saatlerinde alarımın sesiyle kalktım, hızlı bir şekilde hazırlanıp yola çıktım çünkü geç kalırsam metroyu kaçırdım ve işe geç kalırdım. Yolda yürürken alışıktığım manzaralar eşliğinde ilerledim. Hastaneye vardığımda koşarak eşya dolaplarının olduğu yere doğru gittim. Eşyalarımı dolaba koyarak önlüğümü giydim; bugün hastanede nöbetim vardı ve çok yorulacaktım. Gelen her türlü vaka ile ilgilenmek zordu. İnsanlar, acılarının yanı sıra, bizi köle gibi görüyorlardı. Doktorluk kutsal bir meslek olmasına rağmen, insanlar bunu artık önemsemiyordu; tıpkı birçok şeyi önemsemedikleri gibi. Gece acilde nöbetteyken yaralı bir çocuk getirdiler. Her tarafı yara bere içindeydi. Korkudan göz bebekleri kocam olmuş, ürkek bakışlarla etrafa bakıyordu. Çocuğu bir adam getirmişti; polisler hemen adamla konuşmak için harekete geçtiler. Çocuğa gerekli tedavileri uygulayıp normal servise aldık. Titremesi geçmemişti çünkü hala çok korkuyordu çünkü tanımadığı yerde güvensiz hissediyordu. Yaşına göre acıları büyüktü belli ki. Daha sonra polislerden öğrendiğimiz bilgilere göre, 'çocuğu para için sıkıştırmışlar ve vermeyince dövmüşler.' İşte yaşadığımız yer bu derece güvensiz ve tekinsizdi. Böyle olaylarla hastanede karşılaşmak artık çok normaldi, ama bu olayların artışı çok daha farklı bir boyuta ulaşmıştı. Polislerin bile müdahale etmekten korktuğu çeteler, şehrin bazı bölgelerini ele geçirmişti. Burada hayatta kalmak için kendi başının çaresine bakmak zorundaydın. Hükümet bunun için önlemler alacağız diyordu, ama halkın güvenliği için herhangi bir önlem uygulamıyordu. Eve dönerken, çok geç saatlerde daha güvenli olduğumu düşündüğüm yolları tercih ediyordum, ama içimizde hep bir korku vardı.

Doktorların konuşmaları ve makinelerin yankılanan bip sesi kulaklarında uğulduyordu. "Hastayı kaybediyoruz hocam, nabızı düşüyor." Bir hasta daha yaşamını yitirmişti, ama o Eylül değildi. Hastane, hastalara özenle bakıyordu. Soğuk odada yalnız kalan hastalar,

zaman zaman yakınlarıyla görüştürülüyordu. Serkan, hastanenin soğuk koridorlarında Eylül'ün yoğun bakım odasına doğru ilerledi. Kapıyı usulca açtığında, odanın sessizliği ve makinelerin bip sesleri ona derin bir yalnızlık hissettirdi. Eylül'ün solgun yüzüne bakarken gözyaşları sessizce süzülürdü. "Eylül," diye fısıldadı. "Beni duyuyor musun? Buradayım." Elini tutarak küçük bir öpücük bıraktı. Eylül'ü bu halde görmek zordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

Eylül, henüz çocuk yaşta, babasının şehadet haberiyle yıkılmıştı. Annesi bu acıyla başa çıkamayan kırılgan bir kadındı. Babasını özlüyordu; onun verdiği güven duygusunu o huzurlu ortamı. Yaşadıkları zorlu zamanlar onu büyüttü. İçine kapanıklığı ve sessizliğiyle dışlanan bir kızıdı; yalnız başına yaşamının da mümkün olduğunu öğrenmişti. Şimdi, babasının şehit haberini aldığı evin bahçesinde küçük Eylül'ü izliyordu. Yalnız kalışına tanıklık ediyordu. Ona sarılıp yalnız olmadığını söylemek ve gözyaşlarını silmek isterdi.

Yürüdüğü şehrin sokakları, yıllardır süregelen ekonomik kriz ve güvensizlik nedeniyle tanınmaz hale gelmişti. Bir zamanlar canlı olan caddeler, şimdi yoksulluğun izlerini taşıyor, eski binalar dökülmüş boyaları ve kırık camlarıyla harabeye dönmüştü. Duvarlar, işsizlik ve açlık protestolarının grafitikleri ile kaplıydı. Yırtık battaniyelere sarınmış, çöplerden buldukları yiyeceklerle hayatta kalmaya çalışan insanlar şehrin her köşesindeydi. Sokakta yürürken korku içinde adım atıyordu. Bir gün, yolun kenarında oturan yaşlı bir adama gözüme takıldı. Yırtık kıyafetlerinin içinde eski bir battaniyeye sarınmıştı. Yanındaki kâse birkaç bozuk para ile doluydu. Cebimdeki son parayı çıkarıp adama uzattım. Adam, sessizce teşekkür ederken içim burkuldu; bu yalnızca bir kişi değildi, şehrin her köşesinde benzer manzaralar vardı. Hastane koridorlarında yürürken, biri ismimi bağırdı. "Elara," hemen hastalarla ilgilen. Kendime gelemenden göreve başladım, bazen nefes almak için bile zaman yoktu. Toplum olarak yorgunluğumuz her yerde hissediliyordu; insanların bakışları değişmişti ve tanımadıklarıyla iletişim kuramamaya dikkat ediyorlardı. Doktor olarak hastane içinde yaşanan acılara birebir şahit olmak zorlayıcıydı. Yüzlerce hasta geliyordu ama sadece bazıları tedavi olabiliyordu. Yetersiz malzeme ile bazı hastaları öncelikli yaparken diğerlerini ölüme terk etmek zorunda kalıyorduk. Her gün, gıda stoklamaya çalışıyorduk; insanlar bir kuru ekmeğe muhtaçtı. Haberlerde ıssız sokakların kullanılmaması gerektiği vurgulanıyor, israftan kaçınmanın önemi anlatılıyordu. Bu gerçekleri her gün gözlemliyordum. Masum çocukların yetersiz beslenmeden ölüm sayısı arttıkça biz de hissizleşmiştik. Sadece görevimizi

yapıp hayatımıza devam ediyorduk. Onlar bu haldeyken biz hastalanmamalı ve ayakta kalmalıydık.

Eylül haftalardır hastanedeydi, iyi bakılmasına rağmen hala uyanmamıştı. Serkan sabırla bekliyordu, ama korkuları büyüyordu. Eylül'ün odası parka bakıyordu, çocuk sesleri ona babasıyla geçirdiği mutlu anları hatırlatıyordu. Tepki veriyor ama uyanmıyordu. Doktorlar hamileliği konusunda endişeliydi; bebeği büyümüş ve düzenli olarak takip ediliyordu. Eylül hem kendi hem de bebeği için mücadele ediyordu. Doktorlar bebeğin sağlık durumunun iyi olduğunu söylemişti. Serkan, bebeğin varlığını öğrenince çok şaşırılmış ve sevinmişti. Eylül'ün odasına girip ona seslendi: " Bizi bırakmadığın için, hala savaştığın için teşekkür ederim Eylül."

Serkan üzgün bir tonda konuşmaya devam etti, "Hatırlıyor musun, bir gün bebekleri olan bir aile görmüştük? O gün sana bir gün baba olmak istediğimi söylemiştim. Bebeğimiz burada, Eylül," elini Eylül'ün hafif çıkmış karnına götürerek. "Beraber çok güzel bir aile olacağız. Lütfen artık uyan. Biz burada ufaklıkla seni bekliyoruz." Serkan'ın umudu hep vardı ama hastanenin kapısında günden güne eriyordu. Ülkenin durumu çok iyiydi; hastalar ve yakınları çok iyi idare ediliyordu. İnsanlar rahatlıkla tedavi oluyor ve günlük yaşantılarına dönüyorlardı.

Hastanede anons yapılır yapılmaz bütün doktorlar acile koşmuştu. Çetelerin düzenlediği saldırı sonucu büyük bir patlama olmuş, çok sayıda yaralı hastaneye getirilmişti. Ambulanslar durmaksızın geliyordu, acı dolu inlemeler, çocuk sesleri ve doktorların telaşlı koşuşturması birbirine karışıyordu. Kısıtlı imkanlarla müdahalelere devam ediyorduk ama durum çok kritikti. Patlamada pek çok insan yakınlarını kaybetmişti. Koridorlarda ağlayanlar ve boşluğa bakanlar vardı; fiziksel acıların yanında, psikolojik travma da büyüktü. Saatlerce durmaksızın çalıştık. Diğer odaya geçerken, annesinin elini tutarak ağlayan küçük bir kız çocuğu gördüm. Nabzını kontrol ettiğimde kadının öldüğünü anladım. Küçük kız, gözlerimin içine çaresizce bakarken, annesinin ardından çığlıklar atıyordu. Bu an, bütün gece zihnimde dönüp durdu; kızın çaresiz bakışları beni derinden sarsmıştı. Hayatın değersizleştiği, acıların ruhu yok ettiği bir evrende, yaşama tutunmanın zorluklarını hissediyorduk. Ekonomik çöküşün etkileri her yerdeydi. Nöbetin sonunda, koridorda iki genç gördüm. Yıpranmış kıyafetleriyle sessizce oturmuş konuşuyorlardı. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum," dedi biri, gözleri yerdeydi. "İş bulamıyorum, ailem aç. Annem hasta ama ilaç

alamıyoruz." Diğeri umutsuzca başını salladı. "Kardeşim açlıktan ölmek üzere. Gece bile güvende değiliz." Gençlerin çaresizliği, gözlerindeki kaybolmuş umutlar yüreğime dokundu. Onlara yardım edememek içimde bir boşluk yarattı. Hüzünle yoluma devam ettim.

Eylül'ün bilinçaltı, ona oyunlar oynuyordu. Anılar arasında kaybolmuş gibiydi. Arafta, boş bir odada oturmuş, kapının açılmasını bekliyordu. Gitmekle beklemek arasında kalmıştı; ruhu yorgundu, zihni bulanık. Eylül, elinden kaçan bir balon gibi süzülüyor ve çıkış yolu bulamıyordu. O sırada, karnındaki bebek her geçen gün biraz daha büyüyordu. Serkan, bebeğin cinsiyetini Eylül'le öğrenmeyi hayal ediyordu. Zaman onun için durmuş gibiydi. Her gün sabırla odasının kapısında bekliyor, gözyaşlarını çoktan tüketmişti; artık sadece sessiz bir umutla yaşıyordu. Eylül'ün hareketsiz bedeniyle kıyaslandığında, Serkan'ın içindeki karmaşa tüm şiddetiyle sürüyordu. Dünya inatla dönüyor, insanlar hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyordu; Ertuğrul bile işe gitmek zorundaydı. Ama Serkan için zaman göreceliydi; o hastane odasının önünde beklerken bunu çok iyi öğrenmişti. Sakalları birbirine karışmış, gözaltları çökmüş, bedeni iyice zayıflamıştı. Yine de Eylül'le geçirdiği güzel günler, ona içten içe bir umut veriyordu.

Eylül'ün işe ilk başladığı zamanlardaki heyecanını, sonra ne kadar profesyonelleştiğini hatırlıyor, ona olan gururu büyüyordu. Arkadaşları, Eylül'ün doğruluğa ve adalete olan bağlılığını hep dile getirirdi. Serkan'ın gözünde Eylül, hep güçlü ve umut doluydu. Akşamları, üçü birlikte balkonlarında oturur, günün olaylarını ve geleceğe dair umutlarını paylaşırdı. Serkan, Eylül'ün elini tutarak, "Seninle ve Ertuğrul'la tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum," derdi. Ertuğrul da eklerdi: "Biz doğru olanı yapmak için buradayız, Eylül. Seninle çalışmak bana hep güç verdi." O günlerde Eylül, onların yüzlerine baktığında, yaşadığı dünyada her şeyin yerli yerinde olduğunu hissederdi. Adalet ve eşitlik en değerli unsurlardı. İnsanlar birbirine saygı duyuyor, sesler duyuluyor, umutlar gerçeğe dönüşüyordu. Eylül, mutluluğun doğru insanlarla, doğru değerlerle birlikte olmaktan geçtiğini anlamıştı.

Yaşadığım dünya, okuduğum kitaptaki evrenden çok farklıydı. Her gün tanık olduğum acılar, iç huzuru bulmayı imkânsız kılıyordu. İnsanlar sadece hayatta kalma mücadelesi veriyordu; aşka, sevgiye yer yoktu. Çocuklar gülmüyor, ailelerine yardım etmek için çalışıyorlardı. Kıtık tehlikeli boyutlara ulaşmış, siyasetçiler halkı ölüme terk etmişti. Depresyon ve anksiyete ilaçları olmadan yaşamak zorlaşmıştı.. Hastaneden eve dönerken korkuyla yürüyor

bazen protestolar nedeniyle hastanede kalıyordum. Yalnız yaşadığım için yiyecekleri idare edebiliyordum. Ancak umutsuzluk her yerdedi. Rüyalarım hep o küçük kıızı görmüştüm; hastaneye vardığımda onun götürüldüğünü öğrendim. Bu, bende büyük bir boşluk yarattı. Umudumu kaybetmiştim ve aklıma intihar düşüncesi gelmişti. Kendimden korktum. Kitap okumak bile artık anlamını yitirmişti, çünkü oradaki dünya ile yaşadığım gerçeklik arasında uçurum vardı. Umutsuzluk, yalnızlık ve kaybolmuşluk içinde sürükleniyordum. Annesinin başında ağlayan o küçük kızın gözlerinde kendimi gördüm. Tıpkı onun gibi, ben de yalnızdım. Hastanenin duvarında yazılı şu söz, içimdeki derin boşluğu yansıtıyordu: "Bir gün, var olmanın ağırlığı altında ezildiğinde, sonsuzluğun huzurunu aramak doğal gelir insana. Çünkü bazen varlık, yokluktan daha ağır gelir"

Günler hızla geçmişti, hastane koridorları sessiz ve karanlıktı. Kara bulutlar her yeri sarmış, kışın sert rüzgarları şehre çökmüştü. Serkan ve Ertuğrul kahvelerini içerken, Serkan'ın zihni sürekli Eylül'deydi. Eylül komadaydı ve hamileliğinin son dönemindeydi. Bebek doğmak üzereydi, doktorlar kritik durumu dikkatle değerlendiriyordu. Serkan, Eylül'ün uyanmaması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Nihayet operasyon vakti gelmişti. Eylül'ü cihazlara bağladılar; kalp atışları ve hayati fonksiyonları sürekli kontrol altındaydı. Doktorlar titizlikle çalışıyordu. Eylül, sanki bedenini dışarıdan izliyor gibiydi. Yatakta yatan o kişiyi tanıyamıyordu. Göbeğine bakınca hamile olduğunu fark etti, komada geçirdiği zamanı anlamaya çalışırken şaşkınlığı büyüdü.

Bebek sağlıklı bir şekilde doğduğunda, hemşire onu temizleyip Serkan'a verdi. Serkan, eşinin hâlâ uyanmadığını öğrenince gözyaşlarını tutamadı. Kucağında bebeği vardı ama Eylül yoktu. Umutsuzca yalvarırken, Eylül'ün gözleri hafifçe aralandı; bilinci tam yerinde değildi ama birkaç kelime fısıldayabildi. "Serkan..." diye seslendi. Serkan, gözyaşları içinde, "Eylül, sonunda uyandın!" dedi. Eylül, Serkan'ın kucağındaki bebeği fark etti, gözleri doldu. "Bu... bizim bebeğimiz mi?" diye sordu. Serkan heyecanla bebeği ona gösterirken, Eylül güçlkle nefes aldı ve zayıf bir sesle, "Serkan, onu sana emanet ediyorum. Adı Elara olacak," dedi. Gözleri yeniden kapandı. Ne olduğunu anlayamadan doktorlar odaya girdiler, Serkan'ı dışarı çıkardılar. Serkan kucağında kıızıyla yalnız kalmıştı. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Sonunda doktorlar çıkıp acı bir sesle, "Hastayı kaybettik. Başınız sağ olsun," dediler. Serkan, elinde kıızıyla şok içindeydi, söylenenleri idrak edemiyordu. "Eylül... hayır, o içeride... hayır!" diye bağııyordu. Fakat Eylül gitmişti. Bebeğini kucağına alamadan, hayata gözlerini yummuştu. Küçük Elara ise hiçbir

şeyden habersiz, kucağında sessizce uyuyordu. Elara ise, bir başka zaman diliminde, annesiyle kavuşacağı günü bekliyordu. Yüzünde hafif bir tebessümle ölümü kucaklamaya hazırdı. Yaşadığı dünyanın acımasızlığına inat, ölüme seve seve gidiyordu. Eylül, rüyalarında Elara'nın zorlu hayatını izlemişti. İki kadının hayata tutunma mücadelesi, birbirine paralel çizgilerde aynı sona varmıştı. Umut ve umutsuzluk, adalet ve zulüm onların hayatında iç içe geçmişti. Ölüm, sonunda onları birleştirmişti. Eylül'ün gidişi ve Elara'nın ölümü, insanlığın en karanlık anlarında bile umudun bulunabileceğine dair acı bir hatırlatmaydı. Dünya, sonuna yaklaşırken gökler şiddetle ağlıyor, veda eden ruhlar sessizce uzaklaşıyordu. Ve böylece, dünya derin bir sessizliğe büründü. Elara'nın yalnızlığı ve Eylül'ün hayal kırıklığı, umutsuz bir geleceğin karanlık gölgesinde kayboldu.

Esra DOLU